

Unes noces a l'infern

Adolf Hitler amb Eva Braun.
El *führer* i la seva amant es casaren el dia abans de suïcidar-se.

Adolf Hitler i Eva Braun es van suïcidar el 30 d'abril de 1945, ara fa 55 anys. Pere Bonnín, autor de 'Los últimos días de Hitler' (Ed. Planeta), explica per què van decidir casar-se abans del suïcidi i morir abans que els aliats entressin a Berlín.

Fa 55 anys, dos amants, després d'haver legalitzat la seva relació clandestina davant un representat de l'estat, emprengueren un estrany viatge de nuvis al més enllà. L'argument d'ell, per prendre aquella fatal decisió, fou que no volia ser exhibit públicament a Moscou, tancat dins una gàbia com una fera de circ. L'argument d'ella, per acompanyar-lo, queda escrit en una carta d'amor: "Des que ens vàrem conèixer, sempre m'he jurat que et seguiria a tot arreu, fins i tot a la mort. Tu saps que jo només visc pel teu amor." Ell es deia Adolf Hitler. Ella,

Eva Braun. El seu III Reich, que havia de durar un mil·lenni, només va durar dotze anys i encara li va sobrar temps per deixar Alemanya i Europa plenes de runes, de mort, dolor i misèria.

El dictador. Adolf Hitler va fracassar en el seu intent de simular una revolució sense capgirar els fonaments econòmics reals de la societat alemanya. Molt fidel a la tradició cristiana del seu país i d'Europa, va introduir en el seu esquema un enemic comú, el jueu, per tal de desviar la rancúnia de les masses contra els seus vertaders explotadors i donar la

falsa sensació que, amb el seu totalitarisme nacionalsocialista, havia aconseguit superar la contradicció entre el capital i el treball. Sempre que els privilegis no poden justificar-se per la raó, hom acudeix a la propaganda emotiva, que apel·la als instints primaris de conservació per tal de manipular els sentiments més profunds dels explotats. Hitler, en la seva propaganda emotiva, va establir la falsa contradicció entre "raça ària", inexistent, perquè Alemanya és un conglomerat de pobles que es mesclaren al llarg de la història, contra "raça jueva", també inexistent, perquè

els jueus són tan multirracials com els cristians. D'aquesta manera encobria les vertaderes contradiccions socials que tant la socialdemocràcia com el comunisme pretenien superar mitjançant la revolució.

La doctrina. Hitler va assentar la seva doctrina manipuladora, el nacionalsocialisme, sobre tres pilars: la família, la religió i el sexe. El primer, la família, genera el sentiment nacional com a ampliació dels llaços familiars. El segon, la religió, canalitza la por a la mort, a l'ignot, al misteri. El tercer, el sexe, imprimeix l'ansia d'immortalitat, de perpetuar-se a través de l'espècie. Amb aquests ingredients va cuinar Hitler la doctrina nacionalsocialista, que havia de ser el fonament ideològic d'un règim polític mil·lenari, destinat a dominar primer Alemanya i després tot el món, segons l'himne que cantaven els nazis.

Per tal de dur a terme el seu projecte, Hitler i els seus sequaços no dubtaren a l'hora d'endegar tots els mecanismes lícits i il·lícits del poder, i esclafar tota mena d'oposició. Assassinaren, incompliren acords firmats, declararen guerres i convertiren la seva doctrina política en una religió, en nom de la qual cometren el genocidi més funest de la història contemporània europea.

Però el dia 29 d'abril de l'any 1945 tot estava perdut. Els aliats ja havien ocupat Alemanya. Nord-americans, anglesos i francesos avançaven pel front occidental i meridional; els russos ho feien pel front oriental; els trets dels canons soviètics feien tremolar les parets del búnquer de la cancelleria, on Hitler es disposava a escenificar la seva desfeta mitjançant el suïcidi.

El *führer* va prendre aquella decisió la matinada del 28 al 29 d'abril. Els seus col·laboradors més propers, entre ells Goring Speer i Himmler, l'havien abandonat. Hermann Fegelein, casat amb Gretl, la germana petita d'Eva Braun, pagà per tots ells. Fou descobert en la seva defec-

ARXIU

L'entrada del búnquer on hi havia la cancelleria alemanya va ser destruïda pels canons soviètics. A sota, hi havia l'habitació on se suïcida Hitler.

Hitler, lluny d'assumir cap responsabilitat, culpava els jueus d'iniciar la guerra i els italians d'haver-la perdut.

ció i Hitler el féu afusellar. El *führer* s'assabentà aquell dia del que li havia passat al *duce* italià, Benito Mussolini. Els partisans l'havien apressat dos dies abans i el dia 28, sense cap formalisme, el passaren per les armes juntament amb la seva amistançada Chiara Petacci. Els cadàvers foren traslladats a Milà i penjats en una benzinera amb el cap per avall, mentre la turba vessava contra ells el seu odi escopint-los, apedregant-los, insultant-los. Hitler, que havia ordenat als nazis que potegessin la dignitat de milions de persones i les exterminessin, no volia passar per aquest calvari, ni després de mort.

El casament. Eva Braun, d'altra banda, no volia morir com a amant secreta del *führer*, sinó

com a esposa legítima. Així que Hitler envià a demanar un ex-funcionari del Registre Civil de Berlín, Walter Wagner, per donar validesa oficial al matrimoni. Després redactà dos testaments diferents, el polític i el privat. En el testament polític, lluny d'assumir cap responsabilitat en la declaració de la guerra i en la desfeta d'Alemanya, donà la culpa als jueus d'haver-la començada i als italians d'haver-la perduda. En el testament privat, justificà el casament amb Eva Braun i el viatge de noces a l'eternitat amb aquestes paraules: "Com que durant els anys de lluita jo creia que no podria assumir la responsabilitat de fundar un matrimoni, he decidit ara, al final de la meua carrera terrenal, prendre per esposa aquella noia que, després de llargs anys de fidel amicitat, vingué per voluntat pròpia a la ciutat quasi assetjada per tal de compartir el seu destí amb el meu. El seu desig és morir essent la meua esposa. La mort ens compensarà d'allò que la meua feina al servei del meu poble ens va robar... Jo mateix i la meua esposa hem triat morir abans que passar per la vergonya de la destitució o de la capitulació. La nostra voluntat és que ens incinerin tot seguit en el lloc on he fet la major part de la meua feina diària durant aquests dotze anys de servei constant al meu poble."

Aleshores, arribà l'inspector

A l'esquerra, Goebbels, amb Hitler, l'any 1926. El responsable de la propaganda nazi va estar amb Hitler fins l'últim moment.

municipal Wagner i se celebren els esponsoris. Tal com preveia la litúrgia imposada pels nazis, ambdós nuvis varen declarar que eren aris purs i no patien cap malaltia hereditària. A l'hora de firmar, per culpa dels nervis i de l'emoció del moment, Eva començà a escriure la lletra inicial del cognom de soltera, però tot d'una ratllà la B i escriví: "Eva Hitler, nascuda Braun." A correueta es va improvisar una festa a les dependències privades del *führer* per tal d'aixecar l'ànim dels nuvis. Entre els convidats, hi havia Martin Bormann, Josef Goebbels i la seva muller Magda, les secretàries Gerda Christian i Gertrude Junge, la cuinera vegetariana Konstanze Manziyal i altres col·laboradors íntims de Hitler. Quan els serviren el xampany, tots ells es miraren cohibits. Havien de donar els molts anys a la parella i desitjar-li un matrimoni feliç i amb molta descendència? O li havien d'augurar una mort ràpida sense

dolor? Poques vegades s'ha respirat un ambient més fals i compromès com el de la festa de noces de Hitler i Eva Braun.

L'últim dia. A primera hora del matí de dia 30 d'abril, començà al búnquer una nova jornada de treball i els generals hi acudiren amb els seus informes militars. Els membres de la guarnició rebieren l'ordre de desocupar la part baixa del búnquer i recollir les racions de queviures per tot el dia, ja que després no els deixarien passar ni tan sols per dinar. Una secretària es va dirigir a Eva amb apel·latiu acostumat de "senyoreta Braun". Eva, sense poder dissimular el seu orgull, la corregí: "Digui'm senyora Hitler, si li plau!" A l'hora de dinar, Hitler menjà com de costum amb les secretàries, mentre Eva era a l'habitació. El *führer* parlava amb elles com si no passés res. No va dir ni una paraula de la guerra ni del seu projectat suïcidi. Però, en haver dinat, regalà a les secretàries unes ampolletes de verí, tot dient: "Em sap greu no poder-vos donar un altre obsequi de comiat. Admiro el vostre valor. Tant de bo els meus generals haguessin estat tan fidels com vosaltres!"

Després va fer reunir tots els seus col·laboradors més directes i, acompanyat d'Eva, passà revista a la filera de persones donant-los la mà. Eva abraçà les dones en silenci. Llavors Goebbels va manar que tothom marxés, llevat dels alts caps de l'exèrcit i d'alguns homes que havien de fer la darrera feina: traslladar i cremar els cadàvers dels noucasats, d'acord amb el desig del *führer*. A les tres i vint de la tarda del dia 30 d'abril de 1945, Hitler estava dins la seva cambra del búnquer, acompanyat d'Eva. Ningú no ha pogut esbrinar exactament què va passar. Alguns testimonis asseguraren que només havien sentit un sol tret de pistola. Els que esperaven al passadís deixaren passar uns minuts abans d'entrar. El cap d'escolta de les SS, Rattenhuber, digué que va trobar Hitler des-

plomtat damunt el sofà amb el rostre empastifat de sang. La seva esposa estava asseguda al seu costat i tenia damunt la falda la pistola sense usar. Havia pres verí.

Es varen difondre molts rumors i conjectures sobre la mort de Hitler i d'Eva. Algunes deien que el *führer* no havia estat capaç de matar-se i ho havia hagut de fer Goebbels o una altra persona de la seva confiança. També es va dir que, si bé la morta era Eva, el mort no era Hitler, sinó un doble seu. Segons aquesta versió, Hitler hauria aconseguit escapar i vivia en un país d'Amèrica Llatina. Però una carta dirigida a Erich Kern per Otto Günsche, l'ajudant de Hitler, en dóna la versió que es pot considerar definitiva. La carta porta la data del dia 1 de juliol de 1975.

"Quan Bormann, Linge i jo —explica Günsche—, als voltants de les 15.30, vàrem obrir la doble porta de les dependències privades del *führer*, veiérem Adolf Hitler assegut en una butaca que hi havia al costat de l'otomana arrambada a la paret esquerra enfront de nosaltres. Estava desplomtat amb el cos penjant damunt el braç dret de la butaca. Tenia el cap caigut de costat. De la templa dreta li rajava sang, que havia format una bassa en terra i damunt la catifa. Tot d'una vaig poder constatar que s'havia disparat un tret a la templa amb la seva pistola PPK 7,65 mm, que ell havia tret de la tauleta de nit el 22 d'abril de 1945, després d'una turbulenta reunió d'Estat Major. D'aleshores ençà, sempre la portava damunt, carregada i amb el fiador posat."

"Més tard —conclou Günsche—, vaig agafar la pistola amb què s'havia suïcidat Adolf Hitler i vaig comprovar que, efectivament, havia estat disparada. La vaig descarregar. Ignoro si Adolf Hitler, quan disparava, mossegà una ampolla de verí. Ho considero possible. A tots els interrogatoris, tant dels especialistes del servei d'intel·ligència militar durant el meu captiveri a la Unió Soviètica, com després de la me-

va tornada a Alemanya al maig de 1956, he fet la mateixa declaració.”

Van treure els dos cadàvers al jardí de la cancelleria, els varen mullar amb benzina i els pegaren foc. Als voltants tronaven els obusos de l'artilleria russa. L'aire estava carregat de pols de les runes. De tant en tant queien esquerdes de metralla. L'horror i la destrucció embolcallaven la cerimònia fúnebre entorn d'aquells dos amants sinistres, que, lluny de crear vida, produïen mort. El *führer* que volia implantar a Alemanya una raça pura que dominés el món, al capdavant només va aconseguir enfonsar el seu poble en les runes i en la desolació. “Si jo he de morir, que mori també el poble alemany, car no haurà estat digne de mi”, havia dit Hitler.

Eva Braun és el símbol del tracte que Hitler va donar a Alemanya. Aquella noia que se li va

Hitler només aconseguí enfonsar el seu poble en les runes. “Si jo he de morir, que mori també el poble alemany, car no haurà estat digne de mi”, havia dit.

lliurar amb tot el seu cor i amb tot el seu ser, no només va viure la humiliació d'un amor il·legítim, sinó que quan Hitler li atorgà el reconeixement legal també la condemnava a mort. De la mateixa manera, Alemanya, que aclamava Hitler, ha hagut de viu-

re la humiliació de poble il·legítim i assassí, temut i menyspreat per la resta del món. Les cendres del *führer* no han pogut netejar la taca. I encara hi ha brètols que l'enyoren!

Pere Bonnín

Descomptes als subscriptors d'EL TEMPS

Truca'ns de dilluns
a divendres al

93 309 70 04 **PROMETEATRE**

Només s'admetran les reserves que es facin amb 7 dies d'antel·lació.

Teatre Principal

Concierto para 48 voces

amb Lola Herrera i Chete Lara

25% de descompte
de dimecres a diumenge.
Barcelona.

Teatre Borràs

El sopar dels idiotes

25% de descompte
de dimarts a divendres.
Barcelona.

Romea

La vida es sueño

de Calderón de la Barca

25% de descompte
de dimarts a divendres.
Barcelona.

Teatre Condal

La jaula de las locas

amb 'La extraña pareja' (Paco Morán i Joan Pera)

25% de descompte
de dimecres a divendres.
Barcelona.